

Lydia Öbergs berättelse

Lydia Öbergs föräldrar bodde i ett torp tillhörigt Karlsfors i Järnstadsskogen. Anton har sammanträffat med Lydia vid ett ena tillfälle. "Å är det Anton". Jaså känner tant igen mej, säger Anton. Ja kära då, vi och dina föräldrar var ju grannar i Järnstadskogen. Jag minns bl. a. Lille John född 1896. Han var så vacker. Han stod och höll sina små händer på din pappa när han låg på knä och bad till Gud. Han var tre år då. Det var bara någon kort tid innan far Karl och make Matilda flyttade till Fällan. Lydia berättar att vi hade två kor på torpet, men det var stenigt och svårt att bärga.

Bostaden var trång och förfallen. Tapeter borta och murbruket hade rasat på ett ställe. Vi stoppade dit trasiga gardiner och vad vi kom över för att täta mellan de glesa stockarna. Papper hade vi inte, då vi inte hade någon tidning. Den stora murstocken och farstu gjorde att köket var litet. När mor kom inifrån ladugården på morron hade hon med sig en fårarisakärve som hon tände på spishällen. Då kunde isen på rutorna smälta som var närmast. Vi tittade ut om det snöat eller om vi såg något annat intressant, men snart hade det isat igen.

Vi hade det särskilt svårt ett år då min far huggit sig i foten. Han fick ligga gratis i en stuga i Trehörna, där en prästfru skötte om såret, men det dröjde nästan ett år innan såret var läkt. Vi barn fick gå var vecka till honom med mat. Det fanns en gångstig till Trehörna. De bar efter dödsfall lik från trakterna av Trehörna (om de var från Stora Åby socken) till Stora Åby. Första dagen gick de till likkisteberget och andra dagen till Stora Åby kyrka. Vi barn tyckte vägen var så lång till pappa i Trehörna. Vi var också rädda att vi skulle snava med matkorgen. Det året fick pappa ta ut ett lån på 100 kronor, som arrendet kostade. Det lånet fick han dras med så länge han levde.